

Κρυσταλλένια Φτερά

ένα μυθολογικό ιστόρημα
του Κώστα Βουλαζέρη

1: Το Κρυσταλλένιο Πουλί

Κάποτε ήταν ένας Πρίγκιπας που ζούσε σ'ένα παλάτι όπου φυσούσαν πολλοί άνεμοι, καθώς ήταν τοποθετημένο ψηλά, στο κέντρο μιας μεγάλης πόλης. Ο πατέρας του Πρίγκιπα, ο Βασιλιάς, δεν ήταν γέρος αλλά πέθανε από κάποια ασθένεια που κανείς δεν ήξερε τι ακριβώς ήταν και κανένας θεραπευτής δεν μπορούσε να γιατρέψει. Ένας μάγος που είχε έρθει για να κάνει καλά τον βασιλιά με τα μαγικά του κόλλησε κι αυτός την ασθένεια (που κανείς άλλος δεν την είχε κολλήσει εκτός από τον Βασιλιά) και πέθανε πριν από εκείνον με τρόπο απάισιο: μόνο τα κόκαλά του απέμειναν.

Η αδελφή του Πρίγκιπα, η Πριγκίπισσα, έγινε Βασίλισσα τώρα, γιατί ήταν τέτοιο το έθιμο σ'αυτή τη χώρα που η κόρη του γιου παίρνει τον θρόνο και ο γιος της κόρης. Αλλά ο Πρίγκιπας, από προτού πεθάνει ο πατέρας του, έβλεπε ένα κρυσταλλένιο πουλί να εμφανίζεται και να έρχεται από πάνω του συχνά, είτε ενώ εκείνος βρισκόταν σε εξώστη, είτε στον κήπο του παλατιού, είτε στους δρόμους της πόλης. Μια φορά, μάλιστα, του χτυπούσε το παράθυρο του δωματίου του και τον είχε ανησυχήσει ενώ εκείνος κοιμόταν εκεί με την ερωμένη του. Το κρυσταλλένιο πουλί πάντα έφευγε φτεροκοπώντας μόλις ο Πρίγκιπας το έβλεπε· ποτέ δεν έμενε.

Μετά τον θάνατο του πατέρα του, ο Πρίγκιπας είδε ξανά το κρυσταλλένιο πουλί: κι αυτό πάλι έφυγε φτεροκοπώντας (όπως πάντα) προς τον βορρά. Όταν η αδελφή του Πρίγκιπα ενθρονίστηκε, το πουλί γι'ακόμα μια φορά παρουσιάστηκε στον Πρίγκιπα κι έφυγε φτεροκοπώντας (όπως πάντα) προς τον βορρά.

Αλλά τώρα ο Πρίγκιπας ήταν αποφασισμένος να το ακολουθήσει. Η ερωμένη του δεν ήθελε να τον αφήσει να πάει, όμως τελικά του έδωσε ένα φυλαχτό για να χέει μαζί του το οποίο θα τον έφερνε πάλι κοντά της. Η αδελφή του, η νέα Βασίλισσα, του έδωσε ένα σπαθί που ανήκε στον πατέρα τους και που ήταν δώρο σ'εκείνον από τις Κυράδες των Ανέμων και με αυτό είχε νικήσει πολλούς εχθρούς.

Ο Πρίγκιπας καβάλησε το άλογό του και ταξίδεψε βόρεια, ελπίζοντας ότι θα ξανάβλεπε το κρυσταλλένιο πουλί ώστε να τον καθοδηγήσει. Στην αρχή, δεν το είδε, αφού είχε περάσει από πολλές

πόλεις, ρεματιές, δάση, και σταυροδρόμια. Έπειτα, όμως, επάνω που ο Πρίγκιπας ήταν απεγνωσμένος και ρωτούσε διάφορους για το κρυσταλλένιο πουλί, αυτό εμφανίστηκε, και πέταξε πάλι μακριά του: τώρα προς τα βόρεια και τα ανατολικά.

Ο Πρίγκιπας το ακολούθησε, και σύντομα δεν το έβλεπε πια, όμως συνέχιζε βόρεια και ανατολικά, περνώντας από πόλεις, ρεματιές, δάση, και σταυροδρόμια.

Αλλά όχι απαρατήρητος από κακόβουλους ανθρώπους και ένα μοχθηρό τελώνιο που ήταν ο αρχηγός τους. Αυτό το τελώνιο ήταν σαν νυχτερίδα και είχε βγει από υπόγεια σπήλαια όπου ποτέ δεν έφτανε το φως. Οι κακόβουλοι άνθρωποι είχαν μάθει ότι ο ταξιδιώτης ρωτούσε για το κρυσταλλένιο πουλί, και το τελώνιο νόμιζε ότι ήταν μάγος που το αναζητούσε. Το τελώνιο ήθελε να πιάσει το πουλί και να το φυλακίσει, για να κλέψει τη δύναμή του. Έτσι, τώρα, αυτό και οι κακόβουλοι άνθρωποι ακολουθούσαν τον Πρίγκιπα μέσα από σκιές, ομίχλες, και σκοτάδια. Κι εκείνος τούς έβλεπε μόνο στις παρυφές των ονείρων του, και είχε μια άσχημη αίσθηση, αλλά δεν ήξερε γιατί ακριβώς.

Όταν έφτασε σε μια ερημιά όλο γκρίζες πέτρες όπου πάντα μια παράξενη σκοτεινιά απλώνονταν σαν ούτε ο ήλιος ούτε τα τρία φεγγάρια να μη μπορούσαν ποτέ να φωτίσουν εδώ όπως έπρεπε, οι κακόβουλοι άνθρωποι και το τελώνιο αρχηγός τους επιτέθηκαν στον Πρίγκιπα για να τον ξαφνιασουν και να τον αρπάξουν. Αλλά το φυλαχτό που του είχε δώσει η αγαπημένη του τον δάγκωσε στο στήθος και τον προειδοποίησε, κι εκείνος αμέσως κατάλαβε ότι κακό ερχόταν, και τράβηξε το ξίφος του πατέρα του που ήταν δώρο των Κυράδων των Ανέμων. Το κίνησε μπροστά του και χτύπησε τους κακόβουλους ανθρώπους, κι αρκετοί απ'αυτούς έπεσαν σαν άνεμοι να τους είχαν σφυροκοπήσει: κι ο ένας χωρίς κεφάλι, ο άλλος χωρίς χέρι. Ουρλιάζοντας όλοι τους. Αλλά το τελώνιο, φτεροκοπώντας πάνω από τον Πρίγκιπα, του έριξε ένα πέπλο σκοτεινιάς και μαυρίλας τόσο πυκνό που τον ζάλισε και τον έκανε να μην ξέρει πού βρισκόταν. Συνέχιζε να σπαθίζει, μα οι σπαθιές του δεν ήταν τώρα το ίδιο εύστοχες με πριν: χτύπησε έναν κακόβουλο άνθρωπο, κι άλλον έναν, κι άλλη μία που ήταν φόνισσα και δηλητηριάστρια. Αλλά μετά πέταξαν ένα δίχτυ απάνω του, κι έριξαν ένα σχοινί με θηλιά στο κεφάλι του αλόγου του, και τον σώριασαν μαζί με το ζώο και τον έπιασαν και τον έδεσαν σ'έναν από τους γκρίζους βράχους της ερημιάς.

Του πήραν το σπαθί του, που θεώρησαν σημαντικό θησαυρό, και σκέφτονταν να σφάξουν και να φάνε το άλογό του· αλλά, πρώτα, το τελώνιο ήθελε να τον ρωτήσει για το κρυσταλλένιο πουλί: πού μπορούσε να το βρει; πώς μπορούσε να το καλέσει; πώς μπορούσε να του στήσει παγίδα; Ο Πρίγκιπας σιωπούσε, γιατί αισθανόταν πως ό,τι κι αν έλεγε θα ήταν προδοσία για το κρυσταλλένιο πουλί.

Το τελώνιο, τότε, έβαλε τους κακόβουλους ανθρώπους να τον βασανίσουν με πυρωμένες λεπίδες και φαρμακερούς καπνούς. Κι όταν αυτό δεν έπιασε (επειδή το φυλαχτό της αγαπημένης του Πρίγκιπα τον προφύλασσε από τον πολύ πόνο), το τελώνιο τού είπε ότι θα συνέχιζαν έτσι ώσπου να ήταν νεκρός· αλλά, αν μιλούσε, αν έλεγε για το κρυσταλλένιο πουλί, το τελώνιο θα τον αντάμειβε με γυναίκες που είχε μαζί του οι οποίες ήξεραν ερωτικά παιχνίδια που ο Πρίγκιπας δεν είχε ποτέ του φανταστεί!

Ο Πρίγκιπας, όμως, πάλι σιωπούσε.

Και το τελώνιο οργίστηκε και πρόσταξε να συνεχίσουν τα μαρτύρια – και χειρότερα από πριν!

Τότε, μια γυναίκα εμφανίστηκε πίσω από έναν βράχο και υψώνοντας το χέρι της χτύπησε το τελώνιο μ' ένα ξαφνικό φως που το τύφλωσε και το έκανε να φύγει ουρλιάζοντας μες στη γκρίζα ερημιά. Οι κακόβουλοι άνθρωποι σάσπισαν αλλά αμέσως άρπαξαν τα όπλα τους για να περιτριγυρίσουν και να πιάσουν τη γυναίκα και να την κακομεταχειριστούν και μετά να την πουλήσουν· γιατί ήταν όμορφη και τους είχε κεντρίσει το ενδιαφέρον. Ο Πρίγκιπας, επίσης, αισθάνθηκε ξαφνιασμένος και μαγεμένος από την ομορφιά της.

Προτού, όμως, οι κακόβουλοι άνθρωποι κινηθούν η γυναίκα είχε ορμήσει και τους είχε πάρει το σπαθί του Πρίγκιπα, το οποίο αμέσως χρησιμοποίησε για να κόψει τα δεσμά του. Και, καθώς οι κακόβουλοι άνθρωποι τούς χίμησαν, οι δυο τους τους αντιμετώπισαν μαζί, η γυναίκα έχοντας δώσει στον Πρίγκιπα το ξίφος του, κι εκείνη πολεμώντας με ξαφνικές κινήσεις των χεριών και των ποδιών. Σκότωσαν τους μισούς και τους άλλους τούς έκαναν να φύγουν τρομοκρατημένοι μες στη γκρίζα ερημιά.

Επάνω όμως που είχαν ηττηθεί οι κακούργοι, η γυναίκα φάνηκε στον Πρίγκιπα σαν να πονά, και προτού προλάβει να της μιλήσει εκείνη μεταμορφώθηκε στο κρυσταλλένιο πουλί, έβγαλε ένα κρώξιμο που θύμιζε κρυστάλλινη μουσική, κι έφυγε πετώντας προς τα βόρεια και τα ανατολικά, αφήνοντας τον Πρίγκιπα σαστισμένο και μαγεμένο από την παρουσία της.

Πήρε ξανά το άλογό του κι άρχισε να την ακολουθεί – ή το κρυσταλλένιο πουλί.

2: Η Γλώσσα του Τόπου

Ο Πρίγκιπας πέρασε από πόλεις και ρεματιές, χωριά και σταυροδρόμια, δάση και έλη, ενώ κάθε τόσο έβλεπε το κρυσταλλένιο πουλί να εμφανίζεται και να φεύγει πάλι φτεροκοπώντας (αλλά ποτέ δεν ξαναπήρε τη μορφή εκείνης της όμορφης γυναίκας). Έφτασε τελικά σ'έναν τόπο ανοιχτό που έμοιαζε απέραντος και μέσα του μπορούσες να δεις συστάδες δέντρων και ποτάμια και λοφίσκους, αλλά ούτε ένα μεγάλο κατοικημένο μέρος· και στο πέρας του φαίνονταν δύο βουνά που ανάμεσά τους σχημάτιζαν ένα πέρασμα σαν πελώρια πύλη. Πάνω από αυτή την πύλη στεκόταν ένας άντρας κοντός, με κεφάλι όλο τρίχα, μοιάζοντας με γιγάντια τριχωτή σφαίρα. Ήταν ο Άρχοντας του Τόπου, και φώναξε στον Πρίγκιπα να γυρίσει πίσω αν ήθελε το καλό του: τούτος ο τόπος ανήκε σ'εκείνον, κι αν ο Πρίγκιπας έμπαινε εδώ θα έμενε για πάντα εδώ.

Αλλά το κρυσταλλένιο πουλί είχε περάσει από αυτό το μέρος, και ο Πρίγκιπας σκόπευε να κάνει το ίδιο. Τραβώντας το σπαθί του, προχώρησε καβάλα στο άλογό του: και τότε είδε ένα πελώριο φίδι να κατεβαίνει απ'τα δύο βουνά και να έρχεται προς τη μεριά του διατρέχοντας όλο τον Τόπο. Μετά, κατάλαβε ότι δεν ήταν φίδι: ήταν η πελώρια γλώσσα του Άρχοντα του Τόπου η οποία έβγαινε από το στόμα του που ήταν σαν σπηλιά· και ο άνεμος που τώρα ηχούσε εφιαλτικά στον Τόπο ήταν η ανάσα του Άρχοντα, ή το γέλιο του.

Ο Πρίγκιπας κάλπασε προς τα δύο βουνά, προσπαθώντας να αποφεύγει τη γλώσσα. Αλλά η γλώσσα ήταν μακριά και πελώρια σαν ποταμός, και έκανε αποδώ κι αποκεί, και σύντομα έβαλε τρικλοποδιά στο άλογό του και το άλογο έπεσε: και η γλώσσα προσπάθησε να τυλίξει και αυτό και τον Πρίγκιπα και να τους λιώσει μες στην αγκαλιά της. Ο Πρίγκιπας γλίστρησε στο πλάι, προστατευμένος από το φυλαχτό της αγαπημένης του, και κατρακύλησε στην πλαγιά ενός λοφίσκου· αλλά το άλογό δεν ήταν τόσο τυχερό: η γιγάντια γλώσσα το διέλυσε.

Ο Πρίγκιπας συνέχισε χωρίς αυτό, και η γλώσσα ερχόταν να τον ρίξει κάτω και να τον καταστρέψει. Εκείνος τη χτυπούσε με το ξίφος του πατέρα του, που το είχαν δωρίσει οι Κυράδες των Ανέμων, και έκοβε τη γλώσσα αποδώ κι αποκεί· αλλά αυτή δεν έμοιαζε να μπορεί να πάθει κακό: τα κομμάτια της ενώνονταν και πάλι, και το αίμα που τινάζονταν από μέσα της ήταν μαύρο και όξινο, κι ο Πρίγκιπας

καταλάβαινε ότι δεν έπρεπε να τον αγγίξει. Το μόνο που κατάφερε σπαθίζοντάς την ήταν να την καθυστερεί πρόσκαιρα. Αυτή ήταν η καλύτερη άμυνα, και η καλύτερη επίθεση, που είχε εναντίον της.

Κάποτε κουράστηκε να αποφεύγει ή να χτυπά τη γλώσσα, και δεν είχε ακόμα διασχίσει τον Τόπο. Βρισκόταν κοντά σ'ένα σύδεντρο, και από ένα δέντρο κάποιος του σφύριξε και του είτε ν'ανεβεί κι εκείνος γρήγορα επάνω: μόνο εκεί η γλώσσα δεν μπορούσε να σε φτάσει. Ο Πρίγκιπας υπάκουσε και βρέθηκε κοντά στον άγνωστο, ο οποίος του μαρτύρησε ότι έπλεκε ένα ζευγάρι φτερά από τις φυλλωσιές των δέντρων ώστε να πετάξει και έτσι να περάσει πάνω από τον Τόπο, «μετά από τον οποίο λένε πως υπάρχει ένας μεγάλος θησαυρός. Αρκετός και για τους δυο μας! Γι'αυτόν δεν είσαι κι εσύ εδώ;»

Ο Πρίγκιπας τού απάντησε ότι, όχι, δεν ήταν εδώ γι'αυτόν. «Έχεις δει ένα κρυσταλλένιο πουλί;» τον ρώτησε.

«Όχι,» είπε ο άγνωστος. «Αλλά σαν πουλιά να πετάξουμε είναι η λύση!»

Έτσι, άρχισε κι ο Πρίγκιπας να πλέκει ένα ζευγάρι φτερά από τις φυλλωσιές των δέντρων, ενώ η πελώρια γλώσσα κινιόταν μέσα στον Τόπο απειλητικά και εφιαλτικά σαν γιγάντιο φίδι.

Όταν τα φτερά ήταν έτοιμα, τα φόρεσαν και πέταξαν πάνω από τον Τόπο, πηγαίνοντας προς τα δύο βουνά και τον Άρχοντα που στεκόταν πάνω από την πύλη με το στόμα ανοιχτό και τη γλώσσα του απλωμένη. Αλλά δεν κατάφεραν να φτάσουν ως εκεί γιατί μια ξαφνική βροχή ξέσπασε (σταλμένη από τον Άρχοντα;), τα φτερά τους βράχηκαν, και έπεσαν στη γη. Η γλώσσα όρμησε καταπάνω τους. Ο άγνωστος τυλίχτηκε από αυτήν και τα κόκαλά του έσπασαν, το κεφάλι του έφυγε από τους ώμους του και κύλησε στο πλάι – και ήταν, ξάφνου, ένα κρανίο! Ο Πρίγκιπας τράβηξε το σπαθί του και έκοψε τη γλώσσα αποδώ κι αποκεί, τινάζοντας μαύρα, φαρμακερά αίματα που έκαναν το έδαφος να καπνίζει και το χορτάρι να μαραϊνεται. Άρπαξε, μετά, το κρανίο του άτυχου άντρα από κάτω κι έτρεξε προς τα δύο βουνά που δεν ήταν πια πολύ μακριά.

Ίσα που πρόλαβε να φτάσει σχετικά κοντά και η γλώσσα είχε πάλι συνέλθει και προσπαθούσε να τον σωριάσει και να τον τυλίξει. Ο Πρίγκιπας τη χτύπησε με το σπαθί του, αλλά τώρα δεν μπορούσε να την κόψει: ήταν πολύ δυνατή εδώ. Πήδησε, έτσι, για να την αποφύγει, προσπαθώντας να μην πέσει· γιατί, αν έλεφτε, αυτό θα ήταν και το τέλος του.

Το κρανίο στο χέρι του μίλησε, τότε, και είπε: «Εγώ θα φάω τον Άρχοντα· είμαι ο εχθρός του.» Και τα μάτια του ήταν σαν πετράδια.

Ο Πρίγκιπας έφτασε στην πύλη ανάμεσα στα βουνά, και ο Άρχοντας του Τόπου πήδησε μπροστά του, μοιάζοντας τώρα όχι μικρός, όπως από μακριά, αλλά πελώριος. Ο Πρίγκιπας ύψωσε ξαφνικά το κρανίο κι αυτό όρμησε στον Άρχοντα και τον κατασπάραξε με τα δόντια του, τον κατάπιε ολόκληρο! Αλλά ο Άρχοντας ήταν πάλι ο Άρχοντας του Τόπου, μόνο που τώρα δεν είχε κεφάλι σαν μαλλιάρη σφαίρα μα ένα κρανίο με μάτια σαν λίθους, και είπε, γελώντας, στον Πρίγκιπα ότι εκείνος θα γινόταν εδώ ο υπαρχηγός του και θα έμενε μαζί του, και θα ήταν ισχυρός!

Ο Πρίγκιπας έριξε τον μανδύα του πάνω στο κρανίο, μπερδεύοντάς το, κι ενώ αυτό ούρλιαζε, πέρασε την πύλη κι έφυγε από εκείνο τον καταραμένο Τόπο.

3: Το Θανάσιμο Φυλαχτό

Ακολουθούσε πάλι το κρυσταλλένιο πουλί ενώ τα μέρη γύρω του γίνονταν ολοένα και πιο παγερά, και σύντομα πιο πολύ χιόνι έβλεπε παρά χώμα. Σκότωσε τριχοφόρα ζώα και φόρεσε τη γούνα τους, κι αισθανόταν σαν τρελός που είχε γίνει άγριος. Γιατί ακόμα εκείνος ο Τόπος στοίχειωνε το μυαλό του.

Και το κρυσταλλένιο πουλί δεν είχε ξαναπάρει μορφή γυναίκας.

Ο Πρίγκιπας πέρασε από πόλεις και παγωμένους ποταμούς, από χαράδρες και γέφυρες, από σήραγγες που ανοίγονταν κάτω από βουνά κι έβγαζαν στην άλλη μεριά τους, από δάση με χοντρόκορμα και πανύψηλα δέντρα. Προσπάθησαν να τον κοροϊδέψουν κάποιοι κλέφτες, αλλά τους κατάλαβε χάρη στο φυλαχτό της αγαπημένης του. Ένα στοιχείο βάλθηκε να τον παγιδέψει σ'έναν δρυμό, αλλά ο Πρίγκιπας νίκησε τους γρίφους του και το στοιχείο τού έδωσε τρία μανιτάρια, το ένα που σε ξυπνά, το δεύτερο που σε κοιμίζει, το τρίτο που σε κάνει τρελό για να βρεις το μυαλό σου. Έτσι του είπε, και ο Πρίγκιπας φοβόταν ότι κι αυτά ήταν κακά κόλπα. Αλλά τα κράτησε.

Σ'ένα χωριό όπου μαζεύονταν εξερευνητές και τυχοδιώκτες, μια γυναίκα τού είπε ότι ήξερε τα πάντα για το κρυσταλλένιο πουλί, αλλά, προτού του τα μαρτυρήσει, ήθελε να πλαγιάσει μαζί του για να κάνει παιδί από έναν πρίγκιπα του νότου, επειδή μια μάντισσα τής είχε φανερώσει ότι αυτό το παιδί θα γινόταν Βασιληάς εδώ. Ο Πρίγκιπας δεν ήξερε αν του έλεγε ψέματα ή αλήθεια, όμως θυμήθηκε την αγαπημένη του και δεν δέχτηκε. Οπότε η γυναίκα έφυγε γελώντας και χλευάζοντάς τον. Και μετά δύο προσπάθησαν να τον φονεύσουν μέσα σ'έναν σκοτεινό δρόμο, αλλά η λεπίδα του πρώτου συνάντησε το φυλαχτό στο στήθος του και δεν τον κάρφωσε, και μετά ο Πρίγκιπας

τούς σκότωσε και τους δύο. Κι όταν τράβηξε τις κουκούλες τους είδε πως ήταν γυναίκες: η μία, αυτή που του είχε προτείνει να κοιμηθεί μαζί της· η άλλη—

Η άλλη ήταν η αγαπημένη του!

Ο Πρίγκιπας έτρεξε ουρλιάζοντας, νιώθοντας να έχει παραφρονήσει. Έφυγε από χωριό και έχασε τον δρόμο του. Νόμιζε πως είδε πάλι το κρυσταλλένιο πουλί στον ουρανό, αλλά, για κάποιο λόγο, δεν μπορούσε να το ακολουθήσει. Ο κόσμος είχε φύγει από τη θέση του: τα πάντα ήταν άγνωστα. Το δεξί ήταν και αριστερό, και το αριστερό και δεξί, αλλά όχι δεξί, ούτε αριστερό. Το πάνω ήταν και κάτω, αλλά το κάτω δεν ήταν πάνω – ή και τα δύο μαζί.

Ο Πρίγκιπας θυμήθηκε, τελικά, το μανιτάρι που σε έκανε τρελό για να βρεις το μυαλό σου: και το έφαγε. Έγινε τρελός, και βρήκε πάλι το μυαλό του.

Και είδε ότι ήταν γυμνός, επάνω σ'ένα κρεβάτι, και η γυναίκα που του είχε προτείνει να πλαγιαστεί μαζί της ήταν από κάτω του, γυμνή κι αυτή. Τον κοίταζε και χαμογελούσε. Του έδειξε το σπασμένο φυλαχτό στο χέρι της – το φυλαχτό που του είχε δώσει η αγαπημένη του. Του είπε ότι ήταν φυλακή, ότι είχε πάει να του κλέψει το μυαλό. «Ξέρω από δεσμά,» του είπε.

Ο Πρίγκιπας δεν ήθελε να την πιστέψει. Κοίταξε να δει αν είχε το τρίτο μανιτάρι του στοιχειού, και διαπίστωσε πως δεν το είχε. Αλλά δεν τον παραξένευε καθόλου αυτό.

«Δεν προσπάθησες να με σκοτώσεις...;» της είπε.

«Εδώ είναι το μόνο όπλο που έχω,» του είπε, αγγίζοντας τη γυναικεία φύση της. «Αυτό προσπάθησε να σε σκοτώσει,» δείχνοντάς του πάλι το σπασμένο φυλαχτό.

Τη ρώτησε τι ήξερε για το κρυσταλλένιο πουλί· έλεγε αλήθεια; Και η γυναίκα τού είπε πως ήξερε ότι το κρυσταλλένιο πουλί ήταν μια μάγισσα που ταξίδευε σ'όλο τον κόσμο και έφερνε εδώ όσους ήταν πρόθυμοι να την ακολουθήσουν.

«Γιατί;»

«Δεν ξέρω· μένει πέρα από τα βουνά.»

Ο Πρίγκιπας συνέχισε το ταξίδι του αφού η γυναίκα τού έδωσε ένα καλό άλογο για τούτες τις παγωμένες περιοχές.

«Είσαι κι εσύ μάγισσα;» τη ρώτησε προτού φύγει.

«Όχι σαν αυτήν.»

Ο Πρίγκιπας συνάντησε έναν ποταμό όταν ήταν κουρασμένος και κάθισε πλάι του, και ο ποταμός μουρμούριζε και προσπάθησε να τον κοιμίσει, για να παγώσει και να μείνει για πάντα εκεί. Αλλά ο

Πρίγκιπας έφαγε το μανιτάρι που σε ζυπνά, και ξύπνησε, και συνέχισε πάλι το ταξίδι του.

4: Η Μάγισσα στο Κρυσταλλένιο Παλάτι

Πέρασε τα βουνά κι έφτασε σ'έναν τόπο όπου το κλίμα ήταν, παραδόξως, γλυκό και είχε ζεστή. Έβγαλε τις γούνες του, και είδε αντίκρυ του ένα κρυστάλλινο παλάτι.

Το κρυσταλλένιο πουλί είχε πετάξει προς τα εκεί.

Ο Πρίγκιπας πλησίασε το παλάτι, ιππεύοντας. Και στο μοναδικό παράθυρο του παλατιού αντίκρισε μια γυναίκα να εμφανίζεται πίσω από τα κρυσταλλένια κάγκελα. Ήταν η γυναίκα που τον είχε σώσει στη γκριζα ερημιά. Η μάγισσα που μεταμορφωνόταν σε πουλί.

Ο Πρίγκιπας τής φώναξε ότι είχε ακούσει για εκείνη: ήξερε ότι ήταν μάγισσα που έφερνε ανθρώπους εδώ.

Η γυναίκα τού απάντησε ότι δεν ήταν μάγισσα, ήταν πριγκίπισσα, και η μάγισσα του Κρυσταλλένιου Παλατιού την είχε φυλακίσει· μπορούσε να βγαίνει από εδώ μόνο με τη μορφή κρυσταλλένιου πουλιού, αλλά μετά έπρεπε πάντα να επιστρέφει. «Σώσε με!» του ζήτησε, και του εξήγησε πως η μαγεία μπορούσε να σπάσει μόνο αν η Πριγκίπισσα έβγαине κοιμισμένη από το παλάτι. Αλλά η μάγισσα την είχε καταραστεί να μην κοιμάται, και ήταν διαρκώς ζύπνια.

«Πού είναι η μάγισσα τώρα;» τη ρώτησε ο Πρίγκιπας, και η Πριγκίπισσα τού είπε ότι η μάγισσα είχε εξαφανιστεί εδώ και καιρό αλλά οι κατάρες και οι μαγανειές της ακόμα είχαν δύναμη.

Ο Πρίγκιπας έριξε ένα σχοινί και η Πριγκίπισσα το έδεσε στα κάγκελα του παράθυρού της. Εκείνος σκαρφάλωσε και έσπασε αρκετά από τα κάγκελα με το σπαθί του· επειδή ήταν δώρο από τις Κυράδες των Ανέμων, αλλιώς κανένα κατώτερο όπλο δεν θα μπορούσε να τα βλάψει. Μπήκε στο δωμάτιο της Πριγκίπισσας, που ήταν πελώριο κι έμοιαζε να πιάνει όλο τον χώρο του παλατιού, και της έδωσε το μανιτάρι που σε κοιμίζει. Η Πριγκίπισσα κοιμήθηκε και ο Πρίγκιπας τη σήκωσε στον ώμο και κατέβηκε από το παράθυρο ξανά· αλλά όχι προτού ρίξει μια ματιά στο πελώριο δωμάτιο και πάρει από εκεί κάποια βιβλία μαγείας που του κίνησαν την περιέργεια.

Καθώς έφευγε από το Κρυσταλλένιο Παλάτι, άκουσε έναν τρομερό θόρυβο πίσω του σαν από καταιγίδα που σπάει μυριάδες τζάμια. Γύρισε και αντίκρισε το παλάτι να καταρρέει. Οι κατάρες και οι μαγανειές της παλιάς μάγισσας δεν είχαν δύναμη πια...

Αργότερα, όταν είχαν σταματήσει σ'ένα δάσος και είχαν ξεκουραστεί και ερωτοτροπήσει, ο Πρίγκιπας ρώτησε την

Πριγκίπισσα πώς μπορούσε να μεταμορφώνεται σε πουλί αφού δεν ήταν μάγισσα, κι εκείνη παραδέχτηκε ότι είχε διαβάσει τα βιβλία της παλιάς μάγισσας που είχε βρει στο παλάτι· «αλλά δεν τα χρειάζομαι τώρα που είμαι ελεύθερη και μαζί σου!»

«Αυτά τα βιβλία;» Ο Πρίγκιπας τα έβγαλε από τον σάκο του, ξαφνιάζοντάς την. Της είπε επίσης ότι το Κρυσταλλένιο Παλάτι είχε καταστραφεί όταν την πήρε από εκεί. Σαν εκείνη, με την παρουσία της, να το κρατούσε όρθιο.

Και η Πριγκίπισσα, συλλογισμένη, παραδέχτηκε ότι, ναι, ίσως έτσι να ήταν. Ίσως εκείνη εν μέρει να είχε γίνει η μάγισσα...

«Οι άλλοι που έρχονταν ακολουθώντας το κρυσταλλένιο πουλί;» τη ρώτησε ο Πρίγκιπας, φοβούμενος ότι η μάγισσα τούς έκανε κάποιο κακό.

«Προσπαθούσαν να με σώσουν αλλά δεν τα κατάφεραν,» του είπε εκείνη. «Κανένας ποτέ δεν επέστρεψε στο Κρυσταλλένιο Παλάτι.»

Ύστερα, η Πριγκίπισσα τον οδήγησε όχι προς τα εκεί απ'όπου ο Πρίγκιπας είχε έρθει, όχι προς τα νότια, αλλά προς τα βόρεια και ανατολικά, όπου τα μέρη εξακολουθούσαν να είναι ηλιόλουστα και ζεστά, και τελικά, ταξιδεύοντας, βρέθηκαν σε περιοχές που ήταν πιο γνωστές στον Πρίγκιπα, κι εκείνος υλοπτευόταν ότι η Πριγκίπισσα είχε κάνει κάποια μαγεία στο ταξίδι τους. Κάποτε έφτασαν στο Βασίλειό της, εκθρόνισαν τον ξάδελφό της που είχε κλέψει την εξουσία, και παντρεύτηκαν εκεί και βασίλεψαν μαζί, κι έγιναν κι οι δυο τους πολύ μεγάλοι μάγοι. Αλλά η Βασίλισσα δεν μπορούσε ποτέ ξανά να πάρει τη μορφή κρυσταλλένιου πουλιού.